

горѣ, забръмчахъ съ крила и се подигнахъ високо-високо. . .

При тия думи бръмбарътъ тъй бързо хвъркна, че скворецътъ не усѣти какъ той се виеше вече надъ него.

— Ахъ, негодникътъ, бездѣлникътъ! Прѣструва се за кроткъ и смиренъ, а той цѣлъ лжжецъ! — Ядно викаше птицата слѣдъ него и полетѣ да го стигне, но тѣ бѣха напразни усилия, защото бръмбарътъ се бѣ издигналъ много на високо и спокойно си бръмчеше.

— Съ здраве, приятелю, азъ дойдохъ до най-интересното отъ моя животъ, а за въ бждаше бжди по-внимателенъ!

— Браво, скворецъ, браво! — смѣха му се птицитѣ. Много хубаво те излъга той! . .

Скворецътъ напрѣгаше всички сили да стигне бръмбарътъ въ въздуха, но всички усилия бѣха напразно и той се скри посраменъ въ горскитѣ гжсталаци.

Прѣв. М. Д. Н-въ

Дѣтето на работника.

На 5 годишна възраст Лиза остана сираче; умрѣ майка ѝ. Двѣ цѣли години се минаха оттогава и малката Лиза почти забрави онзи страшенъ день, въ който сждбата я лиши отъ най-милото и най-скжпото въ живота: майката.

Само понѣкога, когато видѣше просълзенитѣ очи на татка си, молящъ се въ кжци прѣдъ запаленото кандилце — въ нейното съзнание смѣтно се зараждаха неясни спомени и като неуловима сѣнка прѣдъ погледа ѝ се мѣркаше образа на покойната ѝ майка.

Лиза бѣше твърдѣ малка, когато изгуби майка си, та не можѣ съ дълбочината на възрастенъ човѣкъ да проживѣе всичкия ужасъ отъ скжпата загуба.

Сега тя, малката Лиза, бѣ станала на възраст за учение. Една есенна сутринъ татко ѝ я заведе въ училището, и отъ този день тя стана редовна ученичка. У дома си Лиза бѣ свикнала на самотност и глухота, та отначало не ѝ се понрави школския животъ, — но полека-лека тя свикна.